

Het verhaal van Daan

En ineens sta je met lege handen

We keken lang naar je uit lieve kleine baby...

Ons avontuur begon bij het niet spontaan zwanger worden. We besloten de medische weg te gaan bewandelen. Voordat we eindelijk zo ver waren dat we ook echt mochten beginnen, stond ik al helemaal te trappelen van ongeduld. Dat telefoontje vergeet ik nooit meer dat ik goedkeuring kreeg te beginnen met IUI met hormonen. Ik hoefde alleen maar te bellen als ik begon met mijn menstruatie. Dan zou er een afspraak gemaakt worden. Spannend deze weg in te slaan, wat staat je te wachten. Na 5 maanden behandeling, hadden we dan eindelijk een positieve test in handen. We waren helemaal in de wolken. Mooier kon niet. Niet te weten dat ons avontuur in een nachtmerrie zou gaan veranderen.

De zwangerschap liep vrij normaal, al had ik aardig wat klachten en echt genieten lukte daar niet door. We waren op de helft en ik kreeg de 20 weken echo. Met gezonde spanning stapte we daar binnen. Nu gaan we horen of er een jongen of een meisje in me buik groeit. Maar ik kreeg juist hele andere dingen eerst te horen. Het was niet goed, ze zagen iets bij het hartje wat niet goed was. Maar ze kon niet zo goed zien wat er mis was. Er zou iemand bij komen, maar eerst ging ze verder kijken. Al snel kwam ze erachter dat ons kindje 2 klompvoetjes heeft. En er werd gesproken over een waterhoofdje. (waar later niks meer van gezien werd) Inmiddels stonden er wel 4 mensen om me heen om te kijken naar het hartje. Ik was in paniek, maar liet dat niet zo merken. Na de echo werd er verteld dat ons mannetje, want dat was ook even tussen door verteld een ernstige hartafwijking heeft. Het bleek te gaan om 2 gaten in het hart en 1 grote hartklep in plaats van 2 hartkleppen. Ook werd er verteld dat er een grote kans was dat ons kindje het syndroom van down zou hebben na

alles wat ze hebben ontdekt. De vraag was of ik een vruchtwaterpunctie wilde om dit zeker te weten. We waren zo geschrokken dat we daar niet gelijk een antwoord op hadden. Na zo'n 2 uur daar te zijn geweest zijn we naar huis gegaan.

Thuis vlogen we elkaar huilend in de armen, hoe moet het nu verder met ons kindje. Wat staat ons nu allemaal te wachten. Wel waren we er snel over uit dat er een vruchtwaterpunctie moest komen. Diezelfde dag heb ik nog gebeld dat we dat wilde. Dat werd dan ook heel snel geregeld. De uitslag duurde langer dan gepland 4 dagen werden bijna 2 weken. Er moest een keuze gemaakt worden, wel of niet doorzetten deze zwangerschap. Ik voelde mijn kleine jongen voor het eerst. En door alle informatie en gesprekken die ik had waren we erover uit als het "alleen maar down" is gaan we ervoor. Het ergste zou geweest zijn dat het niet levensvatbaar is. Het telefoontje met de uitslag eindelijk, er werd gezegd dat onze zoon het syndroom van down heeft. Mijn reactie was "ohh het is maar down" Waarop werd gezegd "begrijp ik het goed jullie gaan voor dit kindje?" We kozen heel bewust voor ons kleine mannetje. Vanaf die dag ben ik eindelijk echt gaan genieten van me zwangerschap. En gericht gaan shoppen voor een jongetje.

Niet heel lang daarna ging het mis, ik kreeg een hartfilmpje en daar was op te zien dat de bloed doorstroming niet optimaal was. Ons kleintje leefde op reserve. Ben voor 2 dagen opgenomen in het ziekenhuis voor steeds die hartfilmpjes. Daarna mocht ik naar huis, met rust en elke dag thuismonitoren voor een hartfilmpje. Wel moest ik 2x in de week naar het ziekenhuis. Dat brak na 2 weken op. Ik werd toen opgenomen tot aan de bevalling. Heb een week in Groningen gelegen, ineens wilde ze me overplaatsen naar een andere ziekenhuis. Er was geen plek op de IC als er iets met ons kindje zou gebeuren. Met andere woorden, het duurt niet lang meer voordat we hem gaan halen. Een keizersnee was al de bedoeling dus daar keek ik niet van op. Die avond kwam ik aan in Utrecht. De keizersnee werd voor de volgende dag ingepland. Daan is een

maand en 1 dag te vroeg geboren. Maar hij deed het heel goed.

Na zo'n 3 weken ziekenhuis (Utrecht en Groningen) konden we thuis van hem gaan genieten. Vele ziekenhuis bezoeken volgden wel, maar dat wisten we voor zijn geboorte al wel. Het ging allemaal best wel goed. Tot hij op een avond tot schreeuwend toe aan het huilen was. Hij werd opgenomen in het ziekenhuis. 3 weken lang hebben ze ervoor gezorgd dat het beter met hem zou gaan. Hij was heel ziek vanwege zijn hartje. Toch na 3 weken mocht hij naar huis, hij was goed opgeknapt. Spugen deed hij nog wel, maar was al aardig onder controle gekomen door de opname.

2 weken later lag ik s'avonds op bed met Daan, ik was moe van de pijn door me hernia en het gehuil van mijn kleintje. Hij bleek spruw te hebben. Hij werd wat rustiger en mijn telefoon ging. Mijn vriendin we belde zo'n 10 minuten. Ik was rustig geworden, en Daan lag eindelijk te slapen. Tenminste dat dacht ik. Ik hang op en keek hem aan, ik voel niks. Twijfel nog of je slapende kindjes voelt. Mijn man komt thuis en zeg hem niet meer te voelen. Ook hij voelt niks... Hij zegt me 112 te bellen en dat doe ik. Mijn man is Daan aan het reanimeren, maar er gebeurt niks. Voor ik het wist stond ons huis vol met mensen. Ze namen het over. Het enige wat ik nog heel duidelijk weet is dat ze met grof geweld het raam van zijn slaapkamertje open maakte.

Waren het minuten later dat ze met zijn 2 binnen kwamen... Ik weet het niet meer, wel wisten we gelijk dat het over was. "Mevrouw wilt u hem nog even in de armen hebben" Ik zit daar op de bank met mijn kleintje in de armen. Mensen bellen om te vertellen wat er is gebeurd.

